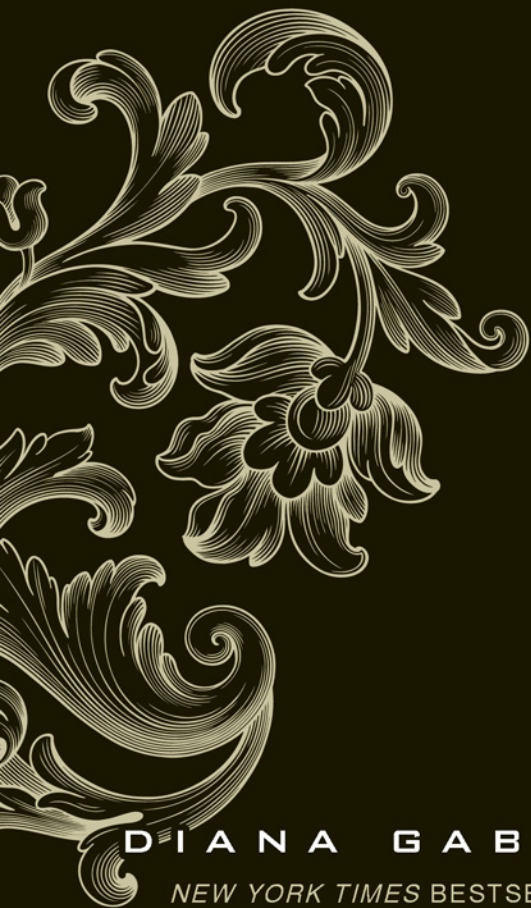

8 Outlander

Szívem vérével írva I. kötet

Filmsorozatként
is hódít!

*fine
selection*

DIANA GABALDON

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

DIANA GABALDON

WRITTEN
IN MY OWN
HEART'S BLOOD
SZIVEM VÉRÉVEL IRVA

Az Outlander-sorozat nyolcadik része

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

I. KÖTET

Prológu

Az örökkévalóság fényében az idő nem vet árnyékot.

Az idős férfiak álmokat látnak, a fiatal férfiak látomásokat.

De mit látnak az idős nők?

Mi azt látjuk meg, ami szükségszerű, és azt tesszük, amit tennünk *kell*.

A fiatal nők nem látnak. Ők egyszerűen *vannak*, és az élet forrása áramlik át rajtuk. A mi feladatunk ennek a forrásnak az őrzése, a fény védelme, amit gyűjtöttünk, a fényé, ami mi magunk vagyunk.

És mit látok én? Téged, a fiatalságom vízióját, életem minden szakaszának folyamatos álmát.

Itt állok egy újabb háború küszöbén, én, aki sem helynek, sem időnek, sem országnak nem vagyok a polgára, csak önmagamnak és egy olyan térnek, aminek széleit nem tenger mossa, hanem vér, határa pedig csak és kizárólag egy régóta szeretett arc körvonala.

ELSŐ RÉSZ

NEXUS

Százmásányi kő

1778. június 16.

Az erdő Philadelphia és Valley Forge között

Ian Murray egy kővel a kezében állt, szemmel tartva a kiválasztott területet. Egy kis tisztást, az úttól távol, nagy, zuzmós, mohás növények között, fenyők árnyékában és egy nagy vörös cédrus lábánál. Egy olyan helyet, ahová csak úgy véletlenül nem sétálna el az ember, de mégsem megközelíthetetlen. Ide akarta felhozni őket – a családot.

Kezdjük Fergusszel. Talán konkrétan Fergusszel magával. Gyakorlatilag Ian anyja nevelte őt tízéves kora óta, előtte meg nem is volt anyja. Fergus régebb óta ismerte Ian anyját, mint Ian maga, és ugyanannyira is szerette. *Talán jobban is*, gondolta, és bánatát a büntudat is fokozta. Fergus Jennyvel maradt Lallybrochban, segített neki, gondoskodott róla és a házról, amit ő nem tett meg. Nagyot nyelt, és besétált a kis rétre, a kővet elhelyezte középre, majd hátrébb lépett, hogy szemügyre vegye az eredményt.

Közben azon kapta magát, hogy megrázza a fejét. Nem, két kőhalomnak kell lennie. Az anyja és Jamie bácsi testvérek voltak, a család gyászolhatta volna őket együtt, de vannak mások is, akik jöhetnek, talán, hogy emlékezzenek, és leróják tiszteletüket. És ezek olyan emberek, akik ismerték Jamie bácsit, és szerették is nagyon, de Jenny Murray-t nem ismerték, aki vele fekédné egy...

Elképzelte édesanyját egy földbe ásott lyukban, és ez úgy megrázta őt, mintha egy villával szúrták volna meg, de aztán észbe kapott, hogy ő nem is egy sírban van, erre viszont újból érezte a szúrást, még erősebben. Valóban nem tudta elviselni annak a látomását sem, hogy megfulladtak, talán egymásba kapaszkodva, küszködve, hogy fennmaradjanak...

– *A Dbia!* – mondta hevesen, ledobta a követ, és azonnal visszafordult, hogy újabbat keressen. Látott már embereket megfulladni.

Könnyek futottak végig az arcán az izzadsággal keveredve, amit a nyári nap melege okozott, de nem bánta, csak időnként megállt, hogy megtörölje az orrát az inge ujjában. Összetekert kendőt kötött a fejére, megakadályozandó, hogy a haja és a csípős izzadság a szemébe menjen. Csuromvizes lett, mire húsnál is több követ rakott mindkét sírhalomhoz.

A bátyjaival egy szép kőhalmot építettek az apjuknak, mielőtt még az meghalt volna, és a fejrészhez tettek egy faragott követ is, amin rajta volt az apja neve, az összes neve, annak ellenére, hogy a vésés nem volt olcsó a lallybrochi temetőben. Aztán később, a temetés után a családtagok, majd a bérlők, végül pedig a cselédek is, egyenként eljönnek, hogy hozzáadják a saját kövüket az emlékezés halmához.

Akkor hát Fergus. Vagy... Nem, mégis mit gondolt? Claire nénit kell elsőnek idehoznia. Ő ugyan nem skót, de jól tudja, mi az a kőhalom. Talán egy kicsit megnyugodna, ha látná Jamie bácsiét. Igen. Igen. Claire néni, aztán Fergus. Jamie bácsi volt Fergus nevelőapja, joga van hozzá, hogy lássa. És aztán Marsali meg a gyerekek. De talán Germain már elég idős ahhoz, hogy Fergusszel jöjjön? Tízéves volt, elég közel járt ahhoz, hogy megértse, hogy férfiként kezeljék. És Jamie bácsi mégiscsak a nagyapja volt. Ez így van rendjén.

Újra hátralépett, megtörölte az arcát, és mély lélegzetet vett. Szűnyogok zümmögtek a füle körül, a vérét akarták, ezért levetkőzött úgy, hogy csak egy ágyékkötő legyen rajta, és bekente magát medvezsírral és mentával. Ettől kezdve békén hagyták a vérszívók.

– Nézz rájuk, ó, vörös cédrus szelleme – mondta halkan mohawk nyelven, és felnézett az illatos fa ágaira. – Vigyázz a lelkükre, és tartsd itt az emléküket! Frissek legyenek, mint az ágaid.

Keresztet vetett, és lehajolt, hogy a puha, lágy avarban keresgéljen. Még néhány kő, gondolta. Arra az esetre, ha esetleg egy arra járó állat szétszórja őket. Szétszórja, mint a gondolatait, amelyek nyugtalanul vándoroltak ide-oda családtagjai emléke között, a Ridge embereinek emléke között. Vajon visszamehet oda valaha is?

Brianna. Ó, jézusom, Brianna...

Beharapott az ajkába, megízlelte a sót, lenyalta, és továbbindult keresgélni. Brianna biztonságban van Roger Mackel és a kölykökkel. De, jézusom, jól jöttek volna a tanácsai... Még inkább Roger Macéi.

Ki maradt neki, akitől kérdezhetne, ha segítségre van szüksége, hogy mindannyiukról gondoskodjon?

Rachelre gondolt, és a szorítás a mellkasában enyhült egy kicsit. Igen, ha Rachel az övé lenne... Fiatalabb volt nála, sőt, alig több mint tizenkilenc éves, és mivel kvéker, nagyon furcsa elképzelései voltak arról, hogyan mennek a dolgok, de ha az övé lenne, szilárd szikla lenne a lába alatt. Remélte, hogy *megkapja őt*, de voltak még dolgok, amiket el kell mondania neki, és a beszélgetés gondolata visszahozta a mellkasában lévő szorítást.

Az unokatestvére, Brianna képe is visszatért, és elidőzött a gondolataiban, magas alkatával, hosszú orrával, erős csontozatával, akárcsak az apja... És vele együtt felsejlett a másik unokatestvére, Bree féltestvére. Szent isten, William! És mit kellett volna tennie Williammel? Kétkedett benne, hogy tudta volna az igazat, miszerint ő Jamie bácsi fia. Vajon az ő felelőssége, hogy ezt elmondja neki? Hogy idehozza őt, és elmagyarazza, mit veszített el?

Biztosan felnyöghetett a gondolatra, mert a kutyája, Rollo felemelte hatalmas fejét, és aggódva nézett rá.

– Nem, azt én sem tudom – mondta Ian. – Hadd várjon, *aye?* – Rollo a mancsaira hajtotta a fejét, és megrázta bozontos bundáját, elzavarva a legyeket, aztán nyugodt, békés szunyókálásba süllyedt.

Ian még dolgozott egy darabig, és hagyta, hogy a gondolatai kiürüljenek a verejtékével és a könnyeivel együtt. Akkor hagyta abba, amikor a süllyedő nap megérintette a halmok tetejét. Fáradtnak, de nyugodtabbnak érezte magát. A sírkövek térdig értek egymás mellett, kicsik, de szilárdak voltak.

Egy darabig mozdulatlanul állt, nem gondolkodott tovább, csak hallgatta a fűben a madárcák csivitelését és a szél susogását a fák között. Aztán mélyet sóhajtott, leguggolt, és megérintette az egyik rakást.

– *Tha gaol agam oirbh, a Mhàthair* – mondta halkán. – *Szeretetem a tiéd, anyám.* – Lehunyta a szemét, és sebesült kezét a másik kőhalomra tette. A kosz a bőrébe ivódott, az ujjaiiban furcsa bizsergést érzett, mintha azokkal egyenesen a földbe nyúlhatna, és megérintethné azt, amire szüksége van.

Lenyugodott, aztán kinyitotta a szemét.

– Segíts nekem ebben, Jamie bácsi – mondta. – Ezt nem tudom egyedül végigcsinálni.

Mocskos fattyú

William Ransom, Ellesmere kilencedik grófja, Ashness vikomtja és Derwent bárója átverekedte magát a Market Street tömegén, nem törődve azok panaszáradatával, akiknek nekiütközött.

Nem tudta, hova megy, és mit fog ott csinálni, ha odaért. Csak annyit tudott, hogy szétrobban, ha megáll.

A feje úgy lüktetett, mint egy gyulladt kelés. Mindene lüktetett. A keze... Valószínűleg eltört benne valami, de nem érdekelte. A szíve hevesen dobogott és fáj a mellkasában. A lába, az isten szerelmére... Valamibe belerúgott? Gonoszul nekiesett egy kilazult macskakőnek, ami aztán átrepült a tömegen, a libák közé, amik hatalmas gágogásba kezdtek, nekirontottak sziszegve, és szárnyaikkal a lábszárát csapkodták.

Toll és libaszar röpült mindenfelé, a tömeg minden irányba szétszóródott.

– Fattyú! – sikoltott a libás lány, és rácsapott a fiúra a botjával, ravaszul a fülén találva el. – Az ördög vigyen el, *dreckiger*¹ fattyú!

Ezt az érzést aztán több másik ember mérges hangja is megerősítette, így befordult egy sikátorba, nyomában a kiabálók és füttyülők tömegével.

Megdörzsölte lüktető fülét, az épületek között tántorgott, nem törődve semmivel, csak azzal az egy szóval, ami egyre hangosabban dübörgött a fejében. *Fattyú.*

– Fattyú! – kiáltotta hangosan, és azt kiabálta: – Fattyú, fattyú, *fattyú!* – teli tüdőből, ökölbe szorított kézzel kalapálva a mellette lévő téglafalat.

– Ki a fattyú? – kérdezte mögötte egy kíváncsi hang. Megfordult, mire egy fiatal nőt látott meg, aki érdeklődve nézett rá. A lány tekintete lassan

¹ mocskos (német)

végigvándorolt a fiú testén, és megnézte a domborodó mellkast, a vérfoltokat az arcán, az egyenruhája felsőrészén, és a zöld libaszart a nadrágján. A tekintete elérte az ezüstcsatos cipőjét, majd visszatért az arcához, még több érdeklődéssel.

– Én – mondta kissé hörögve.

– Ó, tényleg? – A lány kilépett az ajtónyílás védelméből, ahol eddig tartózkodott, és átment a sikátoron. A fiú elé állt. Magas és karcsú volt, nagyon szép fiatalos mellei voltak, amelyek jól látszottak a vékony muszlinruha alatt, mert bár selyem alsószoknya volt rajta, nem viselt merevítőt. Nem volt főkötője sem, a haja lazán omlott a vállára. Egy kurva.

– Én magam is kedvelem a fattyúkat – mondta, és megérintette enyhén a karján. – Miféle fattyú vagy? Erkölcstelen? Gonosz?

– Egy sajnálatos – mondta, és elkomorult, amikor a lány felnevetett. A lány látta a fintort, de nem húzódott vissza.

– Gyere be! – mondta, és megfogta William kezét. – Úgy nézel ki, mint akinek jólesne egy ital. – A fiú látta, hogy a lány rápillant az ujjperceire, amik felrepedtek és véreztek, mire elkapta a kezét, és kis fehér fogaival beharapta az alsó ajkát. Nem úgy tűnt, hogy félt volna, és ez tetszett Williamnek, tiltakozás nélkül bement a lány után az árnyékos ajtón.

Mit számít ez? – gondolta hirtelen, vad felindulással. *Mit számít bármi is?*

*Amiben a nő, mint mindig,
összeszedi a darabokat*

*Philadelphia, Chestnut Street 17.
Lord és Lady John Grey rezidenciája*

William úgy hagyta el a házat, mint egy villámcsapás, és maga a hely is úgy nézett ki, mint egy villám sújtotta hely. Úgy éreztem magam, mintha egy hatalmas elektromos vihar túlélője lennék, szőrszálaim és idegvégződéseim mind felálltak, és izgatottan hullámoztak.

Jenny Murray közvetlenül William távozása után lépett be a házba, és bár a látványa kisebb megrázkódtatás volt, mint az eddigiek, de még így is megrázott, és szóhoz sem jutottam. Bámultam egykori sógornőmet... Bár, ha jobban belegondolok, még mindig a sógornőm volt... mert Jamie még élt. *Élt.*

Alig tíz perccel korábban még a karjaimban volt, az érintésének emléke úgy villant át rajtam, mint a fény egy üvegben. Halványan tudatosult bennem, hogy úgy mosolyogtam, mint egy bolond, a hatalmas pusztítás, a szörnyű jelenetek ellenére, William kétségbeesése ellenére – már ha egy ilyen robbanást nevezhetünk így –, Jamie veszélyhelyzete ellenére, és halványan csodálkoztam, hogy vajon Jenny vagy Mrs. Figg, Lord John szakácsnője és házvezetőnője, mit mondhat.

Mrs. Figg kellemesen gömbölyű és csillogóan fekete asszonyság volt, aki hajlamos csendben odasompolyogni az ember mögé, mint egy fenyegető golyócsapágó.

– Ez meg mi a fene? – vakkantotta, és hirtelen Jenny mögött bukkant fel.

– Szűz Mária! – Jenny megpördült, szeme elkerekedett, és kezét a mellkasára szorította. – Az isten szerelmére, ki vagy te?

– Ő itt Mrs. Figg – mondtam, szürreális késztetést érezve arra, hogy nevessek a közelmúltbeli események ellenére, vagy talán éppen azért. – Lord John Grey szakácsa. És Mrs. Figg, ő pedig Mrs. Murray. Az én... én... én...

– A te kedves húgod – mondta határozottan Jenny. Egyik fekete szemöldöke megemelkedett. – Ha még mindig elfogadsz... – A tekintete egyenes és nyílt volt, mire a nevetési inger hirtelen továszallt, és helyette ugyanolyan erős késztetést éreztem arra, hogy elsírjam magam. Az összes valószínűtlen segítségforrás közül, amit csak találhattam volna... Vettem egy mély lélegzetet, és kinyújtottam a kezem.

– Elfogadlak. – Nem váltunk el jó viszonyban Skóciában, de nagyon szerettem őt egykoron, és nem akartam elszalasztani a lehetőséget, hogy helyrehozzam a dolgokat.

Apró, feszes ujjai az enyémeik köré fonódtak, megszorították keményen, és ilyen egyszerűen, mint amilyen egyszerű ez a mozdulat volt, megtörtént. Nem volt szükség bocsánatkérésre vagy megbocsátásra. Soha nem kellett viselnie az álarcot, amit Jamie viselt. Amit gondolt és érzett, az ott volt a szemében, azokban a ferde, kék macskaszemekben, amiken osztozott Jamie-vel, az öccsével. Most már tudta az igazságot arról, hogy mi vagyok, és tudta, hogy szeretem – és mindig is szerettem – az öccsét, teljes szívemből és lelkemből, az olyan elhanyagolható apróságok ellenére is, mint hogy jelenleg férjhez mentem valaki máshoz.

Sóhajtott egyet, szemét egy pillanatra lehunyta, majd ismét kinyitotta, és rám mosolygott, a szája csak egy kicsit remegett.

– Nos, szép és jó – mondta röviden Mrs. Figg. Összehúzta a szemét, és egyszerűen megfordult a tengelye körül, szemügyre véve a pusztulás panorámáját. A lépcső tetején lévő korlátot letépték, és megrepedt lépcsőfokok, behorpadt falak és véres foltok jelezték William lefelé vezető útját. A csillár szilánkokra tört kristálydarabkái ünnepi fényben csillogtak a padlón a nyitott bejárati ajtón keresztül beáradó fény jóvoltából, maga az ajtó pedig szétrepedve, részegen lógott az egyik zsanérról.

– *Merde* a pirítóson – motyogta Mrs. Figg. Hirtelen felém fordult, kis feketeteribizli szemei még mindig összeszűkültek. – Hol van örlordsága?

– Ah! – sóhajtottam. Éreztem, hogy ez eléggé kínos lesz. Bár a legtöbb emberrel szemben Mrs. Figg mélységesen megvető volt, Johnhoz kimondottan ragaszkodott. Egyáltalán nem fog örülni annak, hogy elraborták őt...

– Ami azt illeti, hol van a bátyám? – érdeklődött Jenny körbepillantva, mintha azt várta volna, hogy Jamie hirtelen előbújik a kanapé alól.

– Oh! – sóhajtottam újra. – Hmm, nos... – Ez lehet, hogy rosszabb, mint a kínos, mert...

– És hol van az én édes Williamem? – követelte Mrs. Figg, a levegőt szaglászva. – Itt járt, az biztos, érzem a bűdös kölnijét, amit az ingére locsol. – Lábujjával rosszallóan megbökdöste a lehullott vakolatot.

Vettem még egy hosszú, mély lélegzetet, és próbáltam összeszedni a maradék józan eszemet.

– Mrs. Figg – mondtam. – Talán lenne olyan kedves, és készítené nekünk egy csésze teát?

A szalonban ültünk le, míg Mrs. Figg sürgölődött a főzőkonyha és a helyiség között, szemmel tartva a teknőspörköltjét.

– Maguk nem akarják, hogy odaégessem a teknőst, nem, nem akarják – mondta nekünk szigorúan, letéve a teáskannát a párnázott sárga tartójában, amikor visszatért. – Nem akarják, annyi sherryvel, amennyit őlordsága szeret benne. Majdnem egy egész üveggel van benne. Micsoda pazarlás ebből a jó italból!

A bensőm azonnal felfordult. Teknősbékaleves sok sherryvel... Nos, ez erős és személyes asszociációkat keltett bennem Jamie-vel, a lázas delíriummal és azzal kapcsolatban, ahogyan egy dübörgő hajó segített a szexuális együttlétünkben. Ezen emlékek felidézése a *legkevésbé sem* segítette a közelgő beszélgetést.

Megdörzsöltem ujjammal az ornyergemet, remélve, hogy eloszlatom a zűrzavar ott gyülekező zümmögő felhőjét. A levegő még mindig telve volt feszültséggel.

– Ha már a sherrynél tartunk – mondtam –, vagy bármilyen másfajta erős szeszes italnál, ami önnek megfelel, Mrs. Figg...

Elgondolkodva nézett rám, bólintott, és kinyújtotta a kezét a kancsóért a komódon.

– A brandy erősebb – mondta, és letette közvetlenül elém az üveget.

Jenny ugyanolyan elgondolkodva nézett rám, és kinyújtotta a kezét, hogy egy jó nagy kortyot töltsön az italból a poharamba, majd egy hasonló adagot a sajátjába.

– Csak a biztonság kedvéért – mondta, felhúzza az egyik szemöldökét, és iszogattunk néhány pillanatig. Azt gondoltam, hogy nekem talán a brandyvel ízesített teánál valami erősebbre van szükségem, hogy kezeljem a közelmúlt eseményeinek az idegeimre gyakorolt hatását. Mondjuk ópiumra vagy egy nagy adag skót whiskyre, de a tea tagadhatatlanul segített, forró és aromás volt, és lágyan csordogálva telepedett le, meleget árasztva a bensőmben.

– Akkor hát rendben vagyunk, ugye? – Jenny letette a csészéjét, és várakozóan nézett rám.

– Ez egy jó kezdet. – Vettem egy mély lélegzetet, és elmondtam neki egy összefoglalót a reggeli eseményekről.

Jenny szemei nyugtalanítóan hasonlítottak Jamie-ére. Rám pislogott egyszer, aztán másodszor, és megrázta a fejét, mintha a helyére akarná tenni az imént hallottakat.

– Szóval Jamie elment a te Lord Johnnal, a brit hadsereg a nyomukban van, a magas fiú, akivel a lépcsőn találkoztam, akinek a füleiből gőz jött ki, Jamie fia... Persze hogy az, ezt a vak is látná! És a város felbolydult a brit katonáktól. Ennyi lenne, ugye?

– Ő nem éppen az *én* Lord Johnom – mondtam. – De igen, lényegében ez a helyzet. Gondolom, Jamie beszélt neked Williamről.

– Igen, így van – vigyorgott rám Jenny a pohár pereme fölött. – Annyira örülök neki! De akkor mi zavarja a fiút? Úgy nézett ki, mint aki képes lenne egy medvén is átgázolni.

– Mit mondott? – szólt közbe Mrs. Figg hirtelen. Letette a tálcát, amit az imént hozott be, az ezüstszínű tejeskanna és a cukortartó úgy csörgött, mint a kasztanyetták. – William *kinek* a fia?

Ittam egy lélekerősítő korty teát. Mrs. Figg tudta, hogy férjhez mentem, és elméletileg megözvegyültem egy bizonyos James Frasertől. De ez volt minden, amit tudott.

– Nos... – mondtam, és megálltam, hogy megköszörüljem a torkomat – A... um... magas úriember, a vörös hajjal, aki itt volt... Gondolom, látta őt.

– Igen. – Mrs. Figg szúrós szemmel nézett rám.

– Jól megnézte őt?

– Nem sokat törődtem az arcával, amikor az ajtót nyitottam, és megkérdezte, hogy maga hol van, de a hátsóját jól megnéztem, amikor elviharzott mellettem, és felszaladt a lépcsőn.

– Lehetséges, hogy a hasonlóság kevésbé szembetűnő abból a szögből nézve. – Újabb kortyot ittam a teából. – Nos... Az az úriember James Fraser, az én... ööö... – Az első férj nem volt pontos megjelölés, ahogy az utolsó férj sem, de sajnós a legutóbbi férj kifejezés sem, úgyhogy megelégedtem a legegyszerűbb alternatívával. – A férjem. És ő... William apja.

Mrs. Figg szája egy pillanatra némán kinyílt. Lassan hátrálni kezdett, és halk fújtatással leült egy kézimunka-heverőre.

– William tudja ezt? – kérdezte egy pillanatnyi elmélkedés után.

– Most már igen – mondtam, egy rövid intéssel a lépcsőházban lévő pisztoly felé, amely jól látható volt a szalon ajtaján keresztül, ahol ülünk.

– *Merde!* Úgy értem, Isten szent báránya, tarts meg minket! – Mrs. Figg második férje metodista prédikátor volt, ő pedig igyekezett a férje előtt tisztelegni, de elsőként egy francia szerencsejátékoshoz ment hozzá. Olyan szemekkel bámult rám, mintha egy pisztoly célkeresztjén át nézne.

– Maga az anyja?

Majdnem belefelladtam a teámba.

– Nem – mondtam, és megtöröltem az állam egy vászonszalvétával. – Ez nem *annyira* bonyolult. – Valójában sokkal inkább az volt, de nem kívántam elmagyarázni, hogy Willie hogyan fogant, sem Mrs. Figgnek, sem Jennynek. Jamie biztosan elmondta Jennynek, hogy ki volt William anyja, de kétlem, hogy azt elmondta volna a nővérének, hogy William anyja, Geneva Dunsany az ágyába kényszerítette azzal, hogy megfenyegette őt Jenny családjával. Egyetlen büszke férfi sem szereti beismerni, hogy egy tizennyolc éves lány megszarolta őt.

– Lord John lett William törvényes gyámja, amikor William nagypapja meghalt, és ekkor Lord John feleségül vette Lady Isobel Dunsanyt, Willie édesanyjának a húgát. Ő vigyázott Willie-re azóta, hogy a fiú anyja behalt a szülésbe, és ők ketten voltak alapvetően Willie szülei, a fiú egészen kicsi kora óta. Isobel akkor halt meg, amikor a fiú tizenegy éves lehetett.

Mrs. Figg nyugodtan hallgatta végig a magyarázatomat, de nem hagyta, hogy eltereljük a figyelmét a fő kérdésről.

– James Fraser – mondta, és megkocogtatta széles ujjával a térdét, és vádlóan nézett Jennyre. – Hogyhogy nem halt meg? A hírek szerint megfulladt. – Szúrós szemmel nézett rám. – Azt hittem, hogy ölordsága a kikötőbe veti magát, amikor meghallotta a hírt.

Hirtelen megborzongva hunytam le a szemem, a jeges gyötrelem hullámokban öntötte el az emlékezetemet. Úgy is, hogy Jamie érintése még mindig örömteli volt a bőrömön, és annak a tudata, hogy él, izzott a szívemben, újra átéltem a megsemmisítő fájdalmat, amit akkor éreztem, amikor meghallottam a halálhírért.

– Nos, legalább ebben a kérdésben felvilágosíthatom.

Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy Jenny beleejtett egy kockacukrot a friss teájába, és biccentett Mrs. Figgnek.

– Úgy volt, hogy egy *Euterpe* nevű hajóra kellett volna szállnunk, az öcsémnek és nekem, ami Brestből indult. De a sötét lelkű tolvaj kapitány nélkülünk hajózott el. Sok jót téve ezzel nekünk – tette hozzá a homlokát ráncolva.

Valóban sok jót. A *Euterpe* elsüllyedt a viharban az Atlanti-óceánon, minden emberével együtt. Ahogy én és John Grey tájékoztatva lettünk.

– Jamie talált nekünk egy másik hajót, de az egy másik kikötőben kötött ki, Virginiában, és a part mentén kellett felfelé haladnunk, részben szekéren, részben teherhajón, elkerülve a katonák útvonalát. Azok a kis tűk, amiket Jamie-nek adtál, hogy megvédd a tengeribetegség ellen, csodát tettek – tette hozzá, elismerően felém fordulva. – Megmutatta, hogyan kell beszúrni őket. De amikor tegnap megérkeztünk Philadelphiába – folytatta, visszatérve a meséhez –, éjjel lopóztunk be a városba, mint egy tolvajpár, és eljutottunk Fergus nyomdájába. Uram, azt hittem, megáll a szívem vagy egy tucatszor!

Elmosolyodott az emlékre, és megdöbbenett a változás, amit láttam rajta. A bánat árnyéka még mindig ott volt az arcán, sovány volt, és megviselte az utazás, de a férje, Ian hosszú haldoklásának szörnyűsleges terhei elmúltak. Az arcán újra szín volt, és ragyogott a tekintete, amit azóta nem láttam, mióta először megismertem, harminc éve. Úgy gondoltam, hogy megtalálta a békéjét, és olyan hálát éreztem emiatt, ami megnyugtatta az én lelkemet is.

– ...így Jamie bekopogott a hátsó ajtón, de nem jött válasz, bár láttuk a tűz fényét a redőnyökön keresztül. Újra kopogott, és ezt a kis daltlamot...

Könnyedén kopogtatta az ujjait az asztalon, *bumpba-da-bump-ba-ba-ba-bump-bump-bump-bump*, és a szívem megfordult, felismerve *A magányos lovas* című film zenéjét, amit Brianna tanított neki.

– És egy pillanat múlva – folytatta Jenny – egy női hang kiáltotta hevesen: „Ki van ott?” Mire Jamie azt mondja gael nyelven: „Az apád az, lányom, aki fázik, átázott és éhes.” Mert esett az eső, sőt szakadt, és mindketten bőrig áztunk.

Kicsit hátradőlt, élvezte a mesélést.

– Az ajtó ekkor résnyire kinyílt, és ott volt Marsali, egy mordállyal a kezében, és a két kislánya mögötte, vadul, mint az arkangyalok, mindkettőjük kezében egy-egy farönk, és készen álltak arra, hogy a tolvajnak a sípcsontjára csapjanak vele, ha szükséges. Amikor meglátták Jamie arcát a tűz fényében, mind a hárman olyan sikolyokat eresztettek meg, hogy még a halottakat is felébreszthették volna, rávetették magukat, és berángatták őt, és mindannyian egyszerre beszéltek és hálálkodtak, hogy nem szellem látnak, és kérdezték, hogy miért nem fulladt meg, és ekkor hallottuk először, hogy a *Euterpe* elsüllyedt. – Ekkor keresztet vetett. – Isten nyugosztalja őket, szegény lelkeket – mondta, és megrázta a fejét.

Én is keresztet vettem, és láttam, hogy Mrs. Figg rám bámul. Eddig nem vette észre, hogy pápista vagyok.

– Én is beléptem, természetesen – folytatta Jenny –, de mindenki egyszerre beszélt, és ide-oda rohangált, hogy száraz ruhát keressen és forró italt hozzon, én meg csak nézelődtem, mert még soha nem voltam nyomdában. A tinta, a papír és az ólom szaga elvarázsolt, és ekkor mintha a szoknyámat rángatták volna, és egy kedves arcú kis emberke azt kérdezte tőlem: „És ki maga, madame? Kér egy kis almabort?”

– Henri-Christian – mormoltam mosolyogva, és Marsali legfiatalabb gyermekére gondoltam, mire Jenny bólintott.

– „Miért kérdezted, gyermekem? Én vagyok a nagymamád, Janet” – mondtam, mire a szeme elkerekedett, felsikoltott, és megragadott engem a lábamnál fogva, és úgy megölelt, hogy elvesztettem az egyensúlyomat, és leestem a padlóra. Akkorra folt lett a fenekemen, mint a tenyerem – tette hozzá a szája sarkából.

Az addig bennem lappangó feszültség, amiről észre sem vettem, hogy ott van, egyszeriben elmúlt. Jenny természetesen tudta, hogy Henri-Christian törpének született, de tudni valamit és szembesülni vele, az két különböző dolog. Azonban nyilvánvalóan nem Jenny számára.

Mrs. Figg érdeklődéssel követte ezt a beszámolót, de fenntartotta a tartózkodását. A nyomda említésére azonban ez a tartózkodás kissé megkeményedett.

– Ezek a népek... Marsali tehát az ön lánya, asszonyom?

Tudtam, mire gondol. Az egész város tudta, hogy Jamie lázadó volt, és hogy ebből következőleg én is az vagyok. Ez volt az oka, hogy a közelgő letartóztatásom veszélye miatt John ragaszkodott ahhoz, hogy feleségül vegyen a zavargások közepette, Jamie feltételezett halála miatt. A nyomtatás említése a britek által megszállt Philadelphiában minden bizonnyal kérdéseket vetett fel azzal kapcsolatban, hogy *mit* is nyomtattak, és ki által.

– Nem, Marsali férje az öcsém örökbe fogadott fia – mondta Jenny. – De Fergust én magam neveltem fel kislánykorától kezdve, úgyhogy ő az én nevelt fiam is, a felföldi szokás szerint.

Mrs. Figg pislogott. Elszántan próbálta követni a rokon kapcsolat ezen bonyolult fonalát, de most egy fejrándítással feladta, amitől a rózsaszín szalagok a sapkáján úgy hullámoztak, mint az antennák.

– Hát, hol az ördögben... Úgy értem, hol a fenében van az öccse az uraságával? – kérdezte. – Gondolja, hogy ebbe a nyomdába mentek?

Jenny és én összenéztünk.

– Kétlem – mondtam. – Valószínűbb, hogy kimentek a városon kívülre, és túszként használja Johnt. Már mint az uraságát. Hogy átjusson az őrségen, ha szükséges. Valószínűleg elengedi őt, amint elég messze vannak ahhoz, hogy biztonságban legyen.

Mrs. Figg a rosszallás mély, zümmögő hangját adta ki.

– És talán, ha eljut Valley Forge-ba, átadja őt a lázadóknak.

– Ó, nem hiszem – mondta Jenny megnyugtatóan. – Végül is mit kezdenének vele?

Mrs. Figg ismét pislogott, megdöbbenve a gondolatra, hogy valaki nem értékeli ugyanolyan nagyra az uraságát, mint ő, de egy pillanatnyi szájhúzás után elfogadta, hogy ez így lehet.

– Nem volt rajta egyenruha, ugye, asszonyom? – kérdezte a nő a szemöldökét összeráncolva.

Megráztam a fejem. John nem volt aktív szolgálatban. Bár diplomata volt, technikailag még mindig alezredes a bátyja ezredében, ezért időnként viselte az egyenruháját, megfélemlítés céljából, de hivatalosan nyugdíjazták a hadseregből, nem harcolt, és civilben inkább állampolgárnak,

mint katonának néznék. Washington tábornok csapatai számára nem volt különösebben érdekes Valley Forge-ban.

Mindenesetre nem gondoltam, hogy Jamie Valley Forge-ba tart. Teljes bizonyossággal tudtam, hogy vissza fog jönni. Ide. Értem.

A gondolat kivirágzott, mélyen a gyomromban, és egyre terjedt felfelé, melegség hullámként, amitől az orromat a teáscsészembe tettem, hogy elrejtsem a kipirult arcomat.

Él. Kóstolgattam a szót, dédelgettem a szívemben. Jamie él. Örültem, hogy láthatom Jennyt, és még jobban örültem, hogy békejobbot nyújtott nekem. De igazából fel akartam menni a szobámba, be akartam csukni az ajtót, és a falnak dőlni, szoroson behunyt szemmel, és újra átélni a másodperceket, amikor belépett a szobába, a karjaiba vett és a falhoz szorított, megcsókolt, a jelenlétének egyszerű, kézzelfogható és meleg tényével, ami annyira ellenállhatatlan volt, hogy talán összeestem volna a fal támogatása nélkül.

Él, ismételtetem csöndben magamnak. *Életben van.*

Semmi más nem számított. Bár röviden azért elgondolkodtam azon, hogy mit csinálhatott Johnnal.

*Ne tegyél fel olyan kérdéseket,
amikre nem akarsz hallani a választ*

Az erdőben, egyórányi lovaglásra Philadelphiától

John Grey teljesen beletörődött abba, hogy meg fog halni. Attól a pillanattól kezdve számított erre, hogy kibukott belőle az a kijelentés, miszerint „nemi kapcsolatba léptem a feleséggel”. Csak egyetlen kérdés motoszkált a fejében, hogy vajon Fraser lelövi, leszúrja, vagy kibebezi a puszta kezével.

Az, hogy sértett férjként nyugodtan ránézett, és csak annyit kérdezett, hogy „Ó. Miért?”, nem csupán váratlanul érte, de gyalázatos is volt, teljességgel gyalázatos.

– Miért? – ismételte John Grey hitetlenkedve. – Azt kérdezed, *miért?*

– Igen, azt, és nagyra értékelném, ha válaszolnál.

Most, hogy Grey mindkét szeme nyitva volt, láthatta, hogy Fraser külső nyugalma nem volt olyan áthatolhatatlan, mint amilyennek azt először gondolta. Volt egy kis ér, ami lüktetett a férfi halántékán, és egy kicsit elmozdult a súlya, mint mikor valaki egy kocsmai verekedés közelségében nem egészen áll készen arra, hogy erőszakot kövessen el, de felkészül, hogy szembenézzen vele. Perverz módon Grey ezt a látványt megnyugtatónak találta.

– Hogy a fenébe érted azt, hogy „miért”? – kérdezte hirtelen ingerülten. – És te miért nem vagy kurvára halott?

– Én is gyakran elgondolkodom ezen – válaszolta udvariasan Fraser. – Gondolom, azt hitted, hogy az vagyok.

– Igen, és a feleséged is! Van a leghalványabb elképzelésed is arról, hogy mit *tett veled* a halálod híre?

A sötétkék szemek csak egy kicsit szűkültek össze.

– Arra célszól, hogy a halálom hírére annyira megzavarodott, hogy elvesztette az esztét, és az ágyába vitt téged, erőszakkal? Mert – folytatta, szépen elvágva Grey heves válaszát – hacsak nem vezetnél komolyan félre a természetedet illetően, akkor ahhoz jelentős erőre lenne szükség, hogy ilyen cselekedetre kényszerítsenek. Vagy tévedek?

Jamie Fraser szeme résnyre szűkülte. Grey visszabámult rá, aztán rövid időre lehunyta a szemét, és megdörzsölte. Kezével erősen végigsimított az arcán, mint aki egy rémálomból ébredt fel. Leengedte a kezét, és újra kinyitotta a szemét.

– Nem vezettelek félre – mondta összeszorított fogakkal. – *De tévedsz.*

Fraser vörös szemöldöke felszaladt. Őszinte megdöbbenésében, gondolta Grey.

– Azért mentél hozzá, mert... *Vágyakozásból?* – A hangja megemelkedett. – És ő hagyta? Nem hiszem el.

A pír felfelé kúszott Fraser napbarnított nyakán, élénken, mint egy kúszó rózsza. Grey már látott ilyet korábban is, és vakmerően úgy döntött, hogy a legjobb – az egyetlen – védekezés az, ha előbb elveszíti a saját uralmát. Megkönnyebbülés volt.

– Azt hittük, hogy *meghaltál*, te rohadt seggfej! – mondta dühösen. – Mindketten! És mi... mi... mindketten... sokat ittunk egy este. Nagyon sokat... És beszélgettünk rólad... és... A fenébe is, egyikünk sem a másikkal szeretkezett. Mindketten *veled* keféltünk!

Fraser arca hirtelen elsötétült, és leesett az álla. Grey egy másodperc törtrészéig elégedetten élvezte a látványt, mielőtt egy hatalmas ököl keményen a bordái alá nem csapott, amitől megtántorodott, néhány lépést hátrált, és elesett. Teljesen kimerülten feküdt a levelek között, a szája úgy nyílt és csukódott, mint valami automata.

Rendben, gondolta homályosan. *Akkor hát pusztá kézzel.*

A kezek az ingébe tekeredtek, és talpra állították. Sikerült felállnia, és egy fuvallatnyi levegő is beszívargott a tüdejébe. Fraser arca egy centire volt az övétől, valójában olyan közel, hogy Grey nem is látta a férfi arcki-fejézését, csak két vérekes kék szemet, amik őrjöngtek.

Ez elég volt. Most már teljesen nyugodtnak érezte magát. Nem tart hat sokáig.

– Mondd el pontosan, mi történt, te mocskos kis perverz – suttogetta Jamie, leheletét forrón Grey arcába fújva. Sörszaga volt. Enyhén megrázta Greyt. – Minden egyes szót. Minden mozdulatot. *Mindent.*

Greynek végre összegyűlt annyi levegője, hogy válaszolni tudjon.

– Nem – mondta dacosan. – Inkább ölj meg!

Fraser hevesen megrázta, olyan erővel, hogy a fogai fájdalmasan összecattantak, és elharapta a nyelvét. Erre fojtott hangot adott ki, és egy ütés, amire nem számított, a bal szemén találta el. Újra összeesett, a feje apró színekre robbant szét, amiben fekete pontok úsztak, és rothadó avar szagát érezte az orrában. Fraser felrántotta, és talpra állította még egyszer, de aztán szünetet tartott, feltehetően azon töprengve, hogyan folytassa az élvezet boncolás folyamatát.

A fülében lüktető vér és Fraser reszelős lélegzete miatt nem hallott semmit, de amikor óvatosan kinyitotta a jó szemét, hogy megnézzze, honnan jön a következő ütés, meglátta a férfit. Egy durva kinézetű, mocskos gengsztert, rojtos vadászingben, amint ostobán bámul egy fa alól.

– Jethro! – harsogta a férfi, és szorosabban fogta meg a nála lévő fegyvert.

Néhány férfi jött elő a bokrok közül. Egy-kettő az egyenruha maradványait viselte, de a legtöbbjük házi szöttebe volt öltözve, bár a fejükön a bizarr „SZABADSÁG” sapka volt, amit szűk kötésű gyapjúholmikkal a fejükre és a fülükre simítottak, és emiatt, gondolta John zizenyős szemmel, a férfiak tompán fenyegető látványt nyújtottak, mint egy eleven bomba.

A feleségek, akik feltehetően ezeket a ruhákat készítették, olyan jelmondatokat hímeztek a ruhákra, mint „SZABADSÁG” vagy „EGYENLŐSÉG”, bár az egyik vérszomjas asszony az „ÖLJ!” szót hímezte a férje kalapjára. A szóban forgó férj, amint azt Grey megállapította, alacsony és igen nyeszlett emberke volt, egy törött lencsés szemüveggel az orrán.

Fraser megállt a férfiak közeledésének hangjára, és most úgy rontott rájuk, mint egy medve, akit körbevettek a kutyák, mire a férfiak hirtelen megálltak, biztonságos távolságban.

Grey a májára szorította a kezét, amiről azt hitte, minden bizonnyal megrepedt, és zihált, mivel szüksége volt minden levegőre, amit csak be tudott szívni.

– Ki maga? – kérdezte követelőzve az egyik férfi, és Jamie felé bökött egy hosszú bottal.

– James Fraser ezredes, Morgan-lövészek – válaszolta Fraser higgadtan, figyelmen kívül hagyva a botot. – És maga?

A férfi kissé zavartnak tűnt, de pimaszsággal igyekezett leplezni.

– Jethro Woodbine tizedes, Dunning’s Rangers – bökte oda durván. Megrántotta a fejét a társai felé, akik rögtön kötelességtudóan szétszéledtek, körülvéve a tisztást.

– Akkor ki a foglya?

Grey érezte, hogy a gyomra összeszorul, ami, tekintve a májának állapotát, fájt. Összeszorított fogakkal válaszolt, nem várta meg Jamie-t.

– Lord John Grey vagyok. Ha bármi köze van hozzá. – Az agya úgy ugrált, mint egy bolha, és próbálta kiszámítani, hogy vajon a túlélési esélyei Jamie Fraserrel vagy ezekkel a barmokkal jobbak-e. Néhány pillanattal ezelőtt még beletörődött a halál gondolatába Jamie keze által, de mint sok más gondolat, ez is inkább addig vonzó, amíg csak elképzelés, és nem valósul meg.

Úgy tűnt, hogy személyazonosságának felfedése összezavarta a férfiakat, akik most hunyorogtak és mormogtak, miközben kételkedve néztek rá.

– Nincs rajta egyenruha – jegyezte meg az egyik a másiknak, *sotto voce*². – Egyáltalán katona? Nincs dolgunk vele, ha nem az. Vagy van?

– Van hát – jelentette ki Woodbine, visszanyerve valamennyire az önbizalmát. – És ha Fraser ezredes foglyul ejtette, gondolom, van rá oka. – Kissé megemelte a hangját, miközben vonakodva feltette a kérdését, de Jamie nem válaszolt, Greyre szegezte tekintetét.

– Katona. – A fejek megfordultak, hogy lássák, ki szólott közbe. Az a kismember volt az, a törött szemüveggel, aki az egyik kezével megigazította a pápaszemét, a másikkal pedig a megmaradt lencsén keresztül jobban szemügyre vette Greyt. Vizenyős kék szemek vizsgálódtak, majd a férfi bólintott, most már biztosabban. – Katona – ismételte meg a férfi. – Láttam őt Philadelphióban, ott ült egy Chestnut Street-i ház tornácán, egyenruhában, teljes életnagyságban. Tiszt – tette hozzá feleslegesen.

– Nem katona – mondta Fraser, és elfordította a fejét, hogy határozottan szemügyre vegye a szemüveges férfit.

---

² suttogva (latin) – szó szerint: a hang alatt

– Láttam – motyogta a szemüveges. – Világosan, mint a nap. Arany paszománya is volt – motyogta a férfi szinte alig hallhatóan, és lecsukta a szemét.

– Huh. – Jethro Woodbine odalépett Greyhez, és alaposan megvizsgálta. – Nos, tud valamit felhozni a védelmére, Lord Grey?

– Lord John – mondta Grey mérgesen, és lesöpört egy levéldarabot a nyelvéről. – Nem vagyok rangban, az a bátyám. A Grey a családnevem. Ami pedig azt illeti, hogy katona voltam, az voltam. Még mindig rangot viselek az ezredemben, de a rangom már nem aktív. Ez elegendő, vagy akarja tudni azt is, hogy mit reggeliztem ma?

Szándékosan szembeszállt velük, egy része úgy döntött, hogy inkább Woodbine-nal tart, és elviseli a kontinentálisok ellenőrzését, mintsem ott maradjon, hogy Jamie Fraser további kínzásaival nézzen szembe. Fraser összehúzott szemmel nézett rá. Küzdött a késztetéssel, hogy elfordítsa a tekintetét.

Ez az igazság, gondolta dacosan. Amit mondtam neked, az az igazság. És most már tudod.

Igen, mondta Fraser fekete tekintete. Azt hiszed, hogy ezt nyugodtan hagyni fogom?

– Nem katona – ismételte meg Fraser, szándékosan hátat fordítva Greynek, és figyelmét átirányítva Woodbine-ra. – Azért a foglyom, mert én akartam kikérdezni.

– Miről?

– Ez nem tartozik magára, Mr. Woodbine – mondta Jamie. Mély hangja lágy, de acélos volt. De Jethro Woodbine-ból nem egykönnyen lehetett bolondot csinálni, és ezt világossá akarta tenni.

– Majd én eldöntöm, hogy mi az én dolgom, uram – tette hozzá, jelentős szünetet tartva az „uram” szó előtt. – Honnan tudjuk, hogy ön az, akinek mondja magát, he? Nem visel egyenruhát. Bármelyikük ismeri ezt az embert?

A megszólítottak bizonytalanul néztek egymásra, egy vagy két ember tagadólag megrázta a fejét.

– Nos, akkor – mondta Woodbine felbátorodva –, ha nem tudja bizonyítani, hogy ki maga, akkor azt hiszem, visszavisszük ezt az embert a táborba kihallgatásra. – Kellemetlenül elmosolyodott, nyilvánvalóan egy másik gondolat is eszébe jutott. – Gondolja, hogy magát is el kellene vinnünk?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Fraser egy pillanatig mozdulatlanul állt, lassú, nyugodt lélegzétvételekkel emelkedett és süllyedt a mellkasa, és úgy nézte Woodbine-t, mint ahogy egy tigris nézi a sündisznót: igen, meg tudná enni, de vajon megéri-e a lenyelés kellemetlensége?

– Akkor vigyétek – mondta hirtelen, és hátralepett Greytól. – Nekem máshol van dolgom.

Woodbine vitára számított, úgyhogy zavartan pislogott, félig felemelte a botját, de nem szólt semmit, ahogy Fraser a tisztás túlsó szélé felé lépdelt. Amikor odaért a fák alá, megfordult, és sötét pillantást vetett Greyre.

– Még nem végeztünk, uram – mondta.

Grey kihúzta magát, nem törődve sem a fájdalommal a májában, sem a sérült szeméből szivárgó könnyekkel.

– Szolgálatára, uram – csattant fel. Fraser ránézett, és beljebb húzódott a villódzó zöld árnyékok közé, teljesen figyelmen kívül hagyva Woodbine-t és az embereit. Néhányan közülük a tizedesre pillantottak, akinek az arcán látszott a határozatlanság. Grey nem osztozott benne. Épp mielőtt Fraser magas sziluettje végleg eltűnt volna, kezét a szája elé téve felé kiáltotta:

– Rohadtul nem sajnálom!